

[Arne Melchior]

te linier og lader, som om det om 12 måneder er ligesom i dag, bare bedre. Gid det var så vel, og gid det går så vel, men det kan altså også gå væsentlig værre.

Det er rigtigt, at der formentlig ikke er nogen landgang forestående fra vores østlige naboer. Men, som forsvarsministeren også sagde, så er Sovjetunionen også efter nedrustningsforhandlingernes forhåbentlig vellykkede afslutning en militær supermagt. Den er ikke en supermagt i amerikansk forstand, men en militær supermagt og langt den største militære magt i Europa.

Og selv om jeg altså ikke som hr. Gert Petersen ser faren derfra, så er der grunde nok til at være nervøs.

Som Storm P. vistnok har sagt: Hvis du er glad, så er det din egen skyld. Der er såmænd grunde nok til at være bekymret.

Hvad angår Tysklands nedskæring, er jeg overbevist om, at tysk forsvarspolitik også i dag og også i overmorgen og også efter valget vil leve 100 pct. op til de forpligtelser, som Tyskland i den alliance, som vi sammen er medlemmer af, har påtaget sig, og intet mindre end det. Og mere kræver jeg altså naturligvis heller ikke at vi skal påtage os.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Det var jo smukke ord om Tyskland. Det vil interessere historikerne, for det blev oplyst i den amerikanske presse, ganske kort tid efter at Kohl havde indgået den aftale med Gorbatjov om ensidig tysk nedskæring til 370.000 mand, at præsident Bush blev underrettet om det i sin flyvemaskine, da det var sket. Senere skulle det godkendes i NATO. NATO kunne have sagt nej, det er rigtigt, men NATO sagde altså ja. I den henseende kom der konsensus ud af det. Men det var en ensidig tysk handling.

Den var dristig og klog efter min mening – her er netop tale om at forlænge linjer frem. Det er jo rigtigt.

Det, der kalder mig herop, er netop det udtryk, hr. Arne Melchior brugte om at forlænge linjerne frem fra nu. Det, man gjorde med Kohl-Gorbatjov-aftalen, der senere blev godkendt af NATO, og som nu bliver knæsat ved den konference, der finder sted i Paris senere i denne måned, er, at man forlænger linjen fra nu af og 3 år frem, således at det forbundstyske militær om tre år er reduceret til 370.000 mand.

Jeg er helt overbevist om, at det er en støtte til de kræfter i Sovjetunionen, som har stået bag de omvæltninger, som er sket, og som arbejder for at få dem fremmet og for at få nedrustningen fremmet. Jeg er helt sikker på, det er sådanne overvejelser, der ligger bag den tyske handling. Derfor er den klog, og jeg beklager, at der ikke er tilsvarende overvejelser til stede her.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jamen jeg forlanger jo intet andet, og de partier, som står bag dagsordenen – og jeg håber også Socialdemokratiet – siger jo ikke mere, end at vi skal leve op til forpligtelser, som vi forhandler igennem og aftaler med vore allierede. Jeg går ud fra, at det er sådan både i det parti, hr. Gert Petersen tilhører, og i andre forpligtende situationer, han har involveret sig i, og det må naturligvis allermost gælde for noget så vigtigt som en militæralliance.

Desuden forestår der jo en omfortolkning af NATO's kommende rolle og opgaver. Jeg skal minde om, at udenrigsministeren for et halvt års tid siden nævnte, at strategien kan lægges om. Og han nævnte, i hvilke retninger det kunne gå. Han blev kritiseret for det, men jeg mener, det er rimeligt af en udenrigsminister at nævne noget sådant og lægge op til debat i Danmark og blandt de øvrige NATO-partnere om noget sådant. Og det er en helt forkert rækkefølge først at foretage en drastisk ændring af sit forsvars budget og struktur og bagefter fortolke og nedfælde, hvilke opgaver hver enkelt partner har. Det må ske i omvendt orden.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Modsat f. eks. EF er NATO jo – og det er da pudsigt, at jeg af alle mennesker skal minde om det – faktisk en forening af suveræne stater; der er ikke afgivet suverænitet. Derfor er det muligt at tage den slags skridt. Og det er vel også det, der ligger bag.

I den forbindelse kommer jeg til et spørgsmål, som jeg tror det var hr. Sønderby der var inde på, nemlig det hollandske forsvarsbudget. Jeg må sige, at jeg ikke ved, hvem der har ret, det må jeg ærligt erkende, for det er ikke ret længe siden, at redaktør Toftkær i Politiken oplyste, at det i Holland var blevet besluttet at re-